

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Jany Knotkové a soudců Mgr. Zdeňka Váni a JUDr. Kateřiny Kodetové ve věci výkonu rozhodnutí

oprávněné: **LEXANDRA INT. s. r. o.**, IČO 43870058
sídlem Thunovská 196/19, 118 00 Praha 1
zastoupená advokátem Mgr. Janem Rathem
sídlem Na Poříčí 1070/19, 110 00 Praha 1

proti
povinné: **STANDARD RE a. s.**, IČO 27584852
sídlem Diamantová 736, 154 00 Praha 5
zastoupená advokátem JUDr. Ondřejem Trubačem, Ph.D., LL.M.
sídlem Klimentská 1216/46, 110 00 Praha 1

pro vyklizení nebytového prostoru

o odvolání povinné proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 19. června 2019, č. j. 34 E 33/2018-19,

takto:

- I. Usnesení soudu prvního stupně se ve výrocích pod bodem I. a II. potvrzuje.
- II. Povinná je povinna zaplatit oprávněné na nákladech odvolacího řízení 2.239 Kč k rukám právního zástupce oprávněné.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením soud prvního stupně výrokem I. nařídil podle pravomocného a vykonatelného rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 z 13. 12. 2017, č. j. 19 C 155/2015-69, výkon rozhodnutí vyklizením tam specifikovaných dvou místností v 2. podzemním podlaží a nebytového prostoru v 1. podzemním podlaží nacházejících se v budově č. p. 196 na pozemku parc. č. 540, obec Praha, k. ú. Malá Strana (dále předmětné prostory). Výrokem II. soud prvního stupně uložil povinné nahradit oprávněné náklady výkonu rozhodnutí ve výši 4.477 Kč za právní zastoupení a ve výši 3.000 Kč za zaplacený soudní poplatek, výrokem III. pak soud prvního stupně zastavil řízení o návrhu oprávněné z 3. 12. 2018 na nařízení výkonu rozhodnutí příkázáním pohledávky z účtu u peněžního ústavu k vydobytí nákladů vykonávacího řízení.

2. Proti tomuto usnesení podala povinná včasné odvolání, které podle jeho obsahu směřovalo do výroku I. o nařízení výkonu rozhodnutí. Namítla, že nebyly splněny předpoklady pro nařízení výkonu rozhodnutí. Povinná již od okamžiku vykonatelnosti vykonávaného rozsudku předmětné prostory neužívá, v listopadu 2018, tj. záhy po podání návrhu na výkon rozhodnutí (a před vydáním napadeného usnesení), tyto prostory vyklidila. V lednu 2019 pak povinná odstranila dveře a zazdila vstupy do těchto prostorů ústící do nemovitostí ve vlastnictví povinné, jak jí bylo v návaznosti na vykonávaný rozsudek veřejnoprávně uloženo výzvou ke zjednání nápravy z 6. 12. 2018 vydanou stavebním úřadem (odborem výstavby Úřadu městské části Praha 1). Prostory pak není možné ani předávat (např. klíče), chce-li oprávněná dané místnosti užívat, nic jí nebrání ve zřízení přístupu z jí vlastněné budovy č. p. 196. To, co je předmětem výkonu rozhodnutí, již tedy bylo v plném rozsahu vykonáno a provedení výkonu rozhodnutí je nemožné, a vykonávaný rozsudek je tak materiálně nevykonatelný. Soud prvního stupně dále pochybil, když před vydáním napadeného usnesení nenařídil jednání ani povinnou nevyzval, aby se vyjádřila k návrhu na výkon rozhodnutí. V dané věci přitom byly pro nařízení jednání dány zvláštní důvody, neboť napadené usnesení bylo vydáváno po více než šesti měsících po podání návrhu na výkon rozhodnutí, a soud si tedy měl ověřit, zda je splněna podmínka materiální vykonatelnosti vykonávaného rozsudku. Soud prvního stupně též zatížil řízení zásadní vadou tím, že v napadeném usnesení nesplnil svou poučovací povinnost o důsledcích neuvedení skutečností rozhodných pro nařízení výkonu rozhodnutí v podaném odvolání stanovenou v § 254 odst. 4 o. s. ř.; toto pochybení je natolik závažné, že způsobuje nesprávnost napadeného usnesení. Především je pak napadené usnesení nepřezkoumatelné z důvodu úplné absence odůvodnění. Usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí nepatří mezi rozhodnutí, která nemusí být odůvodněna ve smyslu § 157 odst. 3 a 4 a § 169 odst. 2 o. s. ř. Povinná z těchto důvodů navrhla, aby odvolací soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení, popřípadě aby jej změnil tak, že se návrh na výkon rozhodnutí zamítá.
3. Oprávněná navrhla, aby odvolací soud potvrdil napadené usnesení. Uvedla, že není pravdou, že by došlo k vyklizení a předání předmětných prostor; povinná tak povinnost uloženou jí vykonávaným rozsudkem dosud nesplnila. Při prohlídce 6. 11. 2018 bylo zjištěno, že v prostoru v 2. podzemním podlaží má povinná uskladněnou sut' a jiný stavební materiál, prostor v 1. podzemním podlaží pak slouží jako ložnice bytu, který povinná pronajímá turistům přes aplikaci Airbnb. Při následném jednání povinná odmítla prostory vyklidit, a dne 3. 12. 2018 proto oprávněná podala návrh na výkon rozhodnutí. Dne 5. 12. 2018 povinná podala žádost na stavební úřad směřující k zazdění přístupů do předmětných prostor, dne 6. 12. 2018 stavební úřad vydal výzvu k zazdění těchto prostor – oprávněná má přitom pochybnosti o legalitě této výzvy a má důvodné podezření, že stavební úřad jednal v součinnosti s povinnou. Na základě této výzvy povinná zazdila jediné možné přístupy do předmětných prostor. Proti zazdění těchto přístupů se oprávněná bránila žalobou na ochranu rušené držby podanou 3. 6. 2019 k Obvodnímu soudu pro Prahu 1 (která byla 18. 6. 2019 prozatím nepravomocně zamítnuta), proti výzvě stavebního úřadu pak žalobou proti nezákonnému zásahu podanou 17. 7. 2019 k Městskému soudu v Praze (o které dosud nebylo rozhodnuto). Povinná tedy nesplnila vykonatelnou povinnost vyklidit a předat předmětné prostory a namísto toho činila vše, aby ztížila výkon rozhodnutí a poškodila oprávněnou.
4. Odvolací soud přezkoumal ve smyslu ustanovení § 212 a § 212a a § 254 odst. 5, 6, 7 o. s. ř. napadené usnesení i řízení, které předcházelo jeho vydání, aniž nařizoval jednání (§ 254 odst. 8 o. s. ř.), a shledal, že odvolání není důvodné.
5. Odvolací soud předně neshledal napadené usnesení nepřezkoumatelným z důvodu absence jeho odůvodnění. Možnost neodůvodnit usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí plyne z § 169

odst. 2 o. s. ř. věty druhé, podle níž „odůvodnění nemusí obsahovat rovněž usnesení, kterým bylo rozhodnuto nikoli ve věci samé, připouští-li to povaha této věci a je-li z obsahu spisu zřejmé, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto; v tomto případě se ve výroku usnesení uvedou zákonná ustanovení, jichž bylo použito, a důvod rozhodnutí.“ S ohledem na omezený okruh skutečností, které soud při nařízení výkonu rozhodnutí zkoumá (viz níže), jsou totiž zpravidla splněny podmínky citovaného ustanovení: odůvodnění by nemělo jiný, než ryze formální význam, neboť je z obsahu spisu bez dalšího zřejmé, z jakých důvodů byl výkon rozhodnutí nařízen, a povaha věci tedy neuvedení odůvodnění umožňuje. Z těchto důvodů dovodila možnost neodůvodňovat usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí též ustálená rozhodovací praxe Nejvyššího soudu, která současně formulovala výjimky jen ve zvláštních případech, kdy si potřebu odůvodnění vyžaduje průběh předchozího řízení – například skutečnost, že povinný se k návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí již stihl vyjádřit, či skutečnost, že soud prvního stupně o nařízení výkonu rozhodnutí rozhoduje již podruhé po předchozím zrušení jeho rozhodnutí nadřízeným soudem (viz k tomu stanovisko z 13. 6. 2007, sp. zn. Cpjn 19/2006, usnesení z 21. 8. 1996, sp. zn. 2 Cdon 635/96, a usnesení z 22. 8. 2007, sp. zn. 20 Cdo 370/2007). Žádná taková skutečnost však v nyní projednávané věci dána není, a nic proto nebránilo postupu podle § 169 odst. 2 věty druhé o. s. ř. Je sice pravdou, že soud prvního stupně se dopustil formálního pochybení, když ve výroku napadeného usnesení neuvedl odkaz na použitá zákonná ustanovení (v daném případě § 251, § 253 a § 261 o. s. ř.), tento nedostatek však nemá žádný vliv na věcnou správnost napadeného usnesení. Stejně neopodstatněný je další povinnou vytykaný formální nedostatek napadeného usnesení spočívající v absenci poučení podle § 254 odst. 4 o. s. ř. o důsledcích neuvedení skutečností rozhodných pro nařízení výkonu rozhodnutí v podaném odvolání – nedostatek uvedeného poučení nemá vliv na věcnou správnost napadeného usnesení.

6. Důvodná není ani námitka, že soud prvního stupně měl před vydáním napadeného usnesení nařídit jednání. Podle § 253 odst. 1 o. s. ř. „výkon rozhodnutí soud nařídí zpravidla bez slyšení povinného. Případným slyšením povinného nesmí být zmařen účel výkonu rozhodnutí.“ Podle odst. 2 tohoto ustanovení „soud nařídí jednání, jen považuje-li to za nutné nebo stanoví-li to zákon.“ Z citovaného ustanovení jednoznačně vyplývá, že nařízení jednání před nařízením výkonu rozhodnutí je výjimkou, zásadou je naopak rozhodování bez nařízení jednání. Nařízení jednání je tedy na místě tam, kde jsou k tomu dány zvláštní důvody (viz Svoboda K. a kol. *Občanský soudní řád. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, s. 1008). Takové důvody mohou existovat typicky v případech, kdy již v době rozhodování o návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí jsou dány pochybnosti o splnění zákonných podmínek pro jeho nařízení, které je třeba odstranit šetřením soudu. O takovou situaci by mohlo jít typicky kupříkladu tehdy, pokud není zřejmé, zda bylo povinnému skutečně doručeno vykonávané rozhodnutí, zda je dána věcná legitimace účastníků řízení atp. Žádné takové důvody však v nyní projednávané věci dány nejsou. Soud prvního stupně proto nepochybil, pokud napadené usnesení vydal bez nařízení jednání.
7. Jako důvod odvolání proti napadenému usnesení, jímž byl nařízen výkon rozhodnutí, neobstojí ani podrobná argumentace povinné, že vymáhaná povinnost již byla splněna. Jak Nejvyšší soud podrobně vysvětlil v usnesení z 26. 4. 2005, sp. zn. 20 Cdo 876/2004: „v obecné rovině platí, že při věcném posuzování návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí soud zkoumá, zda exekuční titul byl vydán orgánem, který k tomu měl pravomoc, zda je vykonatelný (materiálně i formálně), zda oprávněný a povinný jsou věcně legitimováni, zda je výkon navrhován v takovém rozsahu, který stačí k uspokojení oprávněného, zda k vydobytí peněžité pohledávky nepostačuje výkon nařízený nebo navržený jiným způsobem, zda právo není prekludováno a zda navržený způsob výkonu na peněžité plnění není zřejmě nevhodný. Soudní praxe (...) je jednotná v tom, že při nařízení výkonu rozhodnutí soud nezkoumá

(nezjišťuje), zda (v jakém rozsahu) povinný vymáhanou povinnost dobrovolně splnil, popř. zda ve smyslu § 351 odst. 1 o. s. ř. „jinou“ povinnost porušil nebo se jí nepodrobil (v tomto směru vychází z tvrzení oprávněného v návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí). Okolnosti takové povahy mohou být hodnoceny jen v řízení o zastavení výkonu rozhodnutí, které předpokládá provádění dokazování [srov. § 268 odst. 1 písm. g), § 269 odst. 1 o. s. ř.].“ K obdobnému závěru se pak Nejvyšší soud opakovaně přihlásil též v usnesení z 22. 3. 2011, sp. zn. 20 Cdo 3976/2009, ze 17. 5. 2006, sp. zn. 20 Cdo 552/2006, z 29. 8. 2006, sp. zn. 20 Cdo 1756/2006. Ustálená rozhodovací praxe soudů je tedy jednotná v závěru, že námitku, že povinný již vymáhanou povinnost splnil, může povinný uplatňovat až v návrhu na zastavení výkonu rozhodnutí, nikoliv tedy již ve fázi rozhodování o nařízení výkonu rozhodnutí. Od tohoto závěru nemá odvolací soud důvod se odchylovat, neboť nařízení výkonu rozhodnutí zásadně slouží k ověření formálních podmínek výkonu rozhodnutí, zatímco posuzování otázky, zda již došlo ke splnění vymáhané povinnosti, vyžaduje (v případech, kdy je to mezi oprávněným a povinným sporné) dokazování. To může proběhnout až na základě návrhu povinného na zastavení výkonu rozhodnutí, a to před soudem prvního stupně. Budiž na tomto místě ještě řečeno, že tvrdí-li povinná splnění povinnosti uložené jí exekučním titulem spočívající v tom, že předmětné nebytové prostory dobrovolně vyklidila, pak přehlíží, že exekučním titulem jí byla uložena povinnost nejen nebytové prostory vyklidit, ale též předat tyto (vyklizené) prostory oprávněné.

8. Nedůvodná je též námitka, že vykonávané rozhodnutí není materiálně vykonatelné. Exekuční titul je materiálně vykonatelný (§ 261a odst. 1 o. s. ř.), jestliže obsahuje přesnou individualizaci oprávněného a povinného, přesné vymezení obsahu a rozsahu práv a jim odpovídajících povinností, jejichž splnění se vymáhá, a určení přesné lhůty k plnění. Exekuční titul, tj. rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 13. 12. 2017, č. j. 19 C 155/2015-69, všechny shora uvedené náležitosti obsahuje, tedy materiálně je vykonatelný. Okolnost, že povinná zazdila vstupy (vstupní otvory) do předmětných prostor, nemá vliv na materiální vykonatelnost exekučního titulu.
9. Povinnou tvrzená nemožnost splnění vymáhané povinnosti odůvodněná tím, že povinná zazdila jediné vstupy do předmětných prostor, není pro nařízení výkonu rozhodnutí podstatná. Tvrzená nemožnost splnění vymáhané povinnosti z uvedeného důvodu by mohla být významná, pokud by toto bylo povinnou uplatněno v návrhu na zastavení výkonu rozhodnutí. V takovém případě by bylo nutné posuzovat, zda ve smyslu ustanovení § 268 odst. 1 písm. g/ o. s. ř. došlo k zániku povinnosti povinné z důvodu tvrzené následné nemožnosti plnění ve smyslu § 2006 o. z., tj. zda nelze povinnost (vyklidit a předat předmětné prostory) splnit ani za ztížených podmínek, s většími náklady (např. odstraněním zazdění, předáním vyklizených prostor oprávněné i s případným opětovným zazděním dle výzvy stavebního úřadu – bude-li tato výzva stále trvat). Ve stadiu nařízení výkonu rozhodnutí však otázku tvrzené následné nemožnosti plnění posuzovat nelze.
10. Pokud tedy soud prvního stupně napadeným usnesením výkon rozhodnutí nařídil, postupoval správně. Správně také přiznal oprávněné podle ustanovení § 270 o. s. ř. náhradu nákladů vykonávacího řízení, které jsou tvořeny soudním poplatkem 3.000 Kč a náklady právního zastoupení 4.477 Kč podle vyhl. č. 177/1996 Sb., což je odměna 1.550 Kč za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a návrh na nařízení výkonu rozhodnutí), paušální náhrada hotových výdajů 2x 300 Kč a DPH.
11. Ze všech uvedených důvodů odvolací soud postupoval podle § 219 o. s. ř. a napadené usnesení ve výroku I. a v akcesorickém výroku II. jako věcně správně potvrdil.

12. Podle ustanovení § 270 a § 224 odst. 1 a 142 odst. 1 o. s. ř. byla oprávněně přiznána náhrada nákladů odvolacího řízení, a to odměna 1.550 Kč a paušální náhrada 300 Kč za úkon vyjádření k odvolání, včetně DPH, tj. 2.239 Kč.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení. Dovolání se podává k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně. Přípustnost dovolání zkoumá dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Praha 26. listopadu 2019

JUDr. Jana Knotková v. r.
předsedkyně senátu